

## **Schoanobbel**

*von Wolfgang Arnold*

Mehr läwe im Loand vumm Schoanobbel! Isch hebb den nie gsäh un ich kenn a niemoand, der den jemoals gsäh hodd. Äwwer de Schoanobbel gibbds. Dess hoddme moi Oma gsoad – unn moi Oma hodd misch nie ougeloje! OK, die hodd misch schun alsemol goanz schäih ougschmeerd – äwwer bei sou wischdische Sache nie. Nie hehd die mer gsoad, dasses de Schoanobbel gibbd, woann dess ned schdimme dehd. Die goanzen oannern Kaschber - Woihnoaschdsmoann, Oschderhoas unsoweirre - vunn denne hodd moi Oma ganz genau gewissd, dasses die nedd gibbd - un die hodd an gewissd, dass isch do ziemlich schnell dehinner kumme wärr. Desdewäije hodd die sisch midd denne Brierre a nie loang uffgehoalde. Die hodd mehr gleich gsoad, woas jedes Kind im Ourewoald sou schnell wies gäihd wisse muss, woanns oufoange dudd, die Weld zu begreife: Es gibbd de Schoanobbel!

Moi Oma hodd mehr immer Tipps gäwwe, waos me mache muss, woann me waas, dasses de Schoanobbel gibt: Ess doin Teller leer, schunschd held disch de Schoanobbel; roam doi Zimmer uff, schunschd held disch de Schoanobbel; häijer jedz uff, draus Fußball zu schbeele, schunschd held disch de Schoanobbel; lern fer doi Abiturklausur moiye, schunschd held disch de Schoanobbel; schreib woas gscheides in die Zeidung, schunschd held disch de Schoanobbel.

Isch häbb des immer alles gemoachd, weil isch hebb koa Luschkadde, dass misch de Schoanobbel held. Waas sich doann, woas des fer en Kerl iss? Enn liwwe Mensch wird der jo wohl nedd soi, woann der Kinner held, blouß weilse e paar Ebbel zu frieh vumm Boam gerobbd häwwe. Gäije de Schoanobbel iss koa Kraud gewoachse. Woann der disch holle will, doann held der disch! Do kenne die Oannern mit ehre Rübezahle orre ehre Wolfsmensch orre Schnäihmensch, orre woasses do noch alles fer fäischderliche

Gschdalde gibbd, emol oipacke: Im Ourewoald läbd de Schoanobbel unn gäije denn kimmd koaner ou!

De Schoanobbel herrscht iwwer de Ourewoald. Der held uns, woannme dabbed Zeig mache, äwwer de bassd a uff uns uff. Do kenneme zischmol zu de heilische Walburga singe unn bääde - woann de Schoanobbel nedd will, bassird do garnix. Fer de Schoanobbel missde Kapelle schdäih unn Lieder gsunge wärn. Äwwer der will des wahschoinlich garnedd. Isch glaab, de Schoanobbel will blouß, dass mehr koa iwwerzwäische Sache mache, damid der uns nedd holle muss.

Unn weil isch waas, dasses de Schoanobbel gibd, wass isch a, dass die goanz Gschischd mid denne Nibelunge goanz schäig bleedes Zeig iss. Glaabd ehr doann im Erschnd, dass de Schoanobbel do in aller Seeleruh zugeguckd hehd, woann de Siegfried, de Hagen orre die Brunhild im Ourewoald er Affetheater uffgführd hehn? Der hehd denne Dabbschädel all emol midd de flach Henn ins Knick gschloache – un Ruh wär gewäse!

De Schoanobbel hehd a nedd in Groasällmoch wie en Gaul aus de Besch gsoffe unn sich dodebei wie en Volldebb vunn hinne erdolche losse. Der hehd in de oa Henn en Bembel midd Ebbelwoi kadde, unn midd de oaner Henn die goanze Widzfigurn winnelwaasch geklobbd. Vunn wäije Nibelungenloand! De Schoanobbel hehd denne woas gehuscd. Un geholld hehd der die souwiesou allminoanner a, sou veel bleedes Zeig, wie die gemoachd häwwwe.

Isch waas, dass isch im Loand vumm Schnoanobbel lääb unn isch resbekdier dess. Unn des dehn alle Oannern besser a mache, woann se nedd geholld wärn wolle! Moi Oma hodd des gewissd, unn die hodd mehr dess gsoad. Unn moi Oma hodd misch nie ougeleje.